

traditionelle områder, hvor de stadig udgør et flertal – jeg citerer – »en form for forvaltningsmæssig særstatus.«

Jeg tror, Ministerrådet har været for forsigtigt, og jeg havde gerne set nogle klare definitioner og klare bestemmelser af rettigheder og pligter og vil derfor spørge ministeren, om han i Ministerkomiteen har arbejdet for rekommandation nr. 12.01. Og jeg vil spørge, om han agter at arbejde for, at konventionen om regionale og mindretalssprog fra 1992 bliver fremmet i Ministerrådet. Det er ikke godt for freden, at Ministerrådet arbejder så langsomt, som tilfældet er.

Men under alle omstændigheder er det i denne omgang endt med denne rammekonvention, som jo i hvert fald er et klart skridt i den rigtige retning mod fredelige konfliktløsningsmodeller i landene og med forpligtelser til at holde øje med, hvad der sker hos de andre lande. Derfor kan Det Konservative Folkeparti anbefale en hurtig vedtagelse, så vi kan føje vort land til dem, der har gjort det muligt at få sat denne konvention i kraft.

Gert Petersen (SF):

At det nationale spørgsmål rummer sprængstof, er vi jo blevet mindet smerteligt om i de senere år; men det er også yderst kompliceret. Alene det at definere en nation – for slet ikke at tale om et folk – og at fastslå, hvad der ligger i begrebet national selvbestemmelsesret, volder uhyre vanskeligheder. Så det kan ikke undre, at Europarådets rammekonvention om beskyttelse af nationale mindretal rummer visse svagheder, nogle af dem endda betydelige.

Intetsteds finder man en forklaring, en definition af, hvad et nationalt mindretal er. Derfor kan en stat simpelt hen benægte, at der består, hvad alle andre stater anser for et nationalt mindretal; det er for eksempel tilfældet med Tyrkiet, med de tyrkiske myndigheders forhold til kurderne.

Og hvor går grænsen mellem et nationalt mindretal og en nation? Er tjetjenerne et nationalt mindretal eller en nation med sin egen ret? Skal mindretal have ret til autonomi, selvstyre, eller ligefrem til – om jeg så må sige – at melde sig ud af værtsstaten og enten oprette deres egen stat eller indgå i en nabostat, hvor deres nation har hjemme? Sådan er der en masse problemer.

Det sidste spørgsmål, jeg nævnte, dette med at melde sig ud, besvarer konventionen faktisk med et nej, idet den i artikel 20 forudsætter

loyalitet fra mindretallets side over for værtsstatens love.

Andet svar kunne man vel ikke forvente, eftersom det er suveræne stater, der har skullet enes om rammekonventionens indhold, men alligevel finder jeg det noget skuffende, at de ikke har kunnet strække sig så vidt, at de har accepteret mindretallets ret til selvstyre, til autonomi.

Alligevel betegner konventionen et meget stort fremskridt i forhold til den eksisterende situation. Det er faktisk første gang, at mindretalsrettigheder, nationale mindretalsrettigheder, fastslås internationalt i en juridisk bindende form. Hvis staterne blot kunne leve op til disse forpligtelser, ville meget være nået. For her er ikke alene forbud mod forskelsbehandling, det er det mindste af det hele, men her er krav om, at man skal sikre et mindretals ret til frit at bruge deres eget sprog, pleje egen identitet og udvikle egen kultur.

Det er klart, at diskussionen om mindretalsrettigheder, nationale mindretalsrettigheder, ikke slutter med denne rammekonvention. Det første fornødne bliver nu at få den ført ud i livet. I artikel 7 sikres f.eks. mindretals ret til forenings-, ytrings- og samvittighedsfrihed og i artikel 10 deres ret til uhindret at bruge eget sprog.

Jeg har bemærket, at blandt de desværre indtil nu relativt få stater, der har ratificeret rammekonventionen, er Slovakiet, Rumænien, Ungarn og Cypern. Det er jo alle fire stater, der har problemer med spørgsmålet om nationale mindretal, hvordan de behandles, osv. Det er påskønnelsesværdigt, at de har ratificeret rammekonventionen så hurtigt, hurtigere end vi altså gør det. Men det er jo spændende at se, om de nu også fører den ud i livet, og dér kunne jeg godt ønske at vide noget om, hvordan man nu sikrer, at de stater, der tilslutter sig rammekonventionen, også fører den ud i livet.

Men det problem skal ikke afholde SF fra at stemme for konventionen. Tværtimod. Vi anser den for et meget vigtigt redskab i et fortsat arbejde for sikring af menneskerettighederne, og vi siger med glæde ja til den.

Jan Køpke Christensen (FP):

Som vi plejer at sige herinde: Da mit partis ordfører desværre ikke kan være til stede i dag, skal jeg på partiets vegne fremføre følgende:

I Fremskridtspartiet støtter vi i en virkelig positiv ånd Europarådets rammekonvention om